

**ПРИНЦИПИ ВІРИ
ЦЕРКВИ АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ
РЕФОРМАЦІЙНОГО РУХУ
ТА ЇЇ
ЦЕРКОВНИЙ ПОРЯДОК**

**Короткий виклад,
виданий Генеральною Конференцією
Адвентистів Сьомого Дня
Реформаційного Руху
Прийняті на з'їзді конференції
14-20 липня 1925 року
в місті Гота**

2020 г.

ПЕРЕДМОВА

Остання велика реформація в роботі вічного Євангелія розпочалася завдяки Божій благодаті в усіх країнах, куди проникла й поширилася, згідно з книгою *Об'явлення 14:6-12*, вістка про повернення Христа.

Пророковане велике віровідступництво серед адвентистського народу надало нам можливість видати «Принципи віри Третьої ангельської вістки».

На відміну від багатьох інших адвентистських напрямків, ми, згідно зі *Свідощтвами*, називаємося «Реформаційним Рухом». Тому наше ім'я – *Адвентисти Сьомого Дня Реформаційного Руху*.

Ми бажаємо, щоб кожна душа, яка шукає досконалого спасіння у Христі, зайнявши рішучу позицію, згідно з Законом та свідощтвом, прийняла пораду Ісуса в ці дні просіювання, підняла стандарт і звіщала чисту істину.

Ми молимося про те, щоб ці доктрини та принципи послужили для слави Божої та для закінчення справи Христа, тому поширюємо їх по усьому світові.

Генеральна Конференція

Літературний відділ Української Унії:
58018 м. Чернівці-18, п/с 864; Телефон/факс: (0372) 51-20-02
Електронна пошта: sdarm_LO@i.ua
www.asdrd.org

ПРИНЦИПИ ВІРИ

1. БОГ

Ми віримо, що існує тільки один Бог, Котрий у Своїй безмежній мудрості й могутній силі створив небо та землю (*Вихід 20:2, 3; Ісаї 45:5, 6, 18*).

Бог є духовною Особою (*Івана 4:24*), Він Вічний, без початку й без кінця (*Об'явл. 21:6*), Всюдисущий (*Псалом 139:1-12*); перебуває на небесах і не може бути видимий для людей в їхньому теперішньому гріховному стані (*1 Тим. 6:16; Ісаї 59:2; Івана 1:18; Вихід 33:20*). Тільки через віру ми можемо прийти до Бога (*Євреїв 11:6*).

2. ІСУС ХРИСТОС

Ми віримо, що Ісус Христос – це живий Син Божий і за природою єдиний з Отцем (*Євреїв 1:1-3*). Через Нього створено все від вічності як на небі, так і на землі (*Колосян 1:15-17*). Тому тільки Він Один може бути Посередником між Богом та людиною (*1 Тим. 2:5*). Згідно зі свідощтвами пророків, Він був народжений у людській подобі на землі, у Віфлеємі юдейським, дівою Марією від Духа Святого (*Матвія 1:18-23*). Тільки через Його смерть і віру в даровану благодать ми можемо спастися (*Луки 1:77-79; Дії 4:12; Івана 14:15; 1 Івана 2:3-6*).

3. СВЯТИЙ ДУХ

Ми віримо, що Святий Дух є Представником Христа на землі (*Івана 14:16*). Без Нього неможливо пізнати Божу волю й жити за нею. Без Святого Духа також неможливе правильне тлумачення Божого Слова (*Івана 14:26; 1 Коринтян 2:11*). Він є Силою, яка сходить від Отця та Сина, і діє також через людей (*2 Петра 1:21; 1 Петра 1:11*).

Святий Дух є одно з Отцем і Сином, тому віруючі приймають водне хрещення не тільки в Ім'я Отця й Сина, але, пізнавши Святого Духа, також і в Його Ім'я (*Матвія 28:19; 1 Івана 5:7; 2 Коринтян 13:13*).

4. СВЯТЕ ПИСЬМО

Ми віримо, що як Старий, так і Новий Заповіти Святого Письма є Божим Словом, яке відкриває Божу волю (*Івана 5:39*).

Біблія була написана під натхненням Святого Духа (*2 Тим. 3:16; Римлян 2:16; Об'явл. 1:2*) і є нашим керівництвом та правилом життя. У ній відкритий весь Божий План спасіння і вона не має потреби в людських переказах або катехізисі (*Ісаї 34:16; Об'явл. 22:18, 19; Івана 5:39; Матвія 15:9; Приповістей 30:6*).

5. ЗАКОН БОЖИЙ

(Моральний Закон Десяти Заповідей)

Ми віримо, що Христос приходив не для того, щоб зробити які-небудь покращення в моральному Законі, який написаний Божим перстом на Сінайській горі (*Матвія 5:17, Псалом 119:142*), тому що Десять Заповідей досконалі і покращити їх неможливо (*Псалом 19:8*).

Христос не міг змінити цей Закон, тому що Він – Той Самий, Яким Він був у Старому Заповіті (*1 Петра 1:10, 11; Колосян 1:15, 16*).

Отже, усякий, хто навмисне чи ненавмисне навчає, що Закон Божий змінений або відмінений, – грішить проти Бога (*Якова 2:10; Матвія 7:21*).

Визнанням і дотриманням святих Десяти Заповідей Бога (*Псалом 119:153, 142; Івана 15:10; 17:17*) ми доводимо, що любимо Бога Отця та Його Сина (*Івана 14:15, 21; 1 Івана 2:3-6*).

Порушення Десяти Заповідей навіть у випадку утиску чи гоніння з боку влади осуджується Богом (*Дії 5:29; 4:19; Даниїла 3; Матвія 22:21*).

Щодо совісті, то жодна людина, ніяка земна влада не має права видавати закони (*Іс. 42:8; Ів. 10:35 (остання частина)*).

6. ЧЕТВЕРТА ЗАПОВІДЬ, СУБОТА

Ми віримо, що ця заповідь, як і всі інші, незмінна (*Якова 2:10; Матвія 5:17*). На відміну від усіх інших днів тижня тільки сьомий названий «днем Господнім» (*Вихід 20:8-11; Марка 2:27, 28*).

Ця заповідь наказує святити суботу й тому забороняє будь-яку професійну та звичайну працю, що не служить для освячення цього дня. Наприклад, приготування їжі; її слід готувати в день приготування, п'ятницю (*Вихід 16:23*). Забороняється не тільки професійна

ЗАКОН БОЖИЙ

I

Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з Єгипетського краю з дому рабства. Хай не буде тобі інших богів передо Мною!

II

Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я Господь, Бог твій, Бог заздрисний, що карає за провину батьків на синах, на третіх і на четвертих покоління тих, хто ненавидить Мене, і що чинить милість тисячам поколінь тих, хто любить Мене, і хто держиться Моїх заповідей.

III

Не призивай імення Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його Імення надаремно.

IV

Пам'ятай день суботній, щоб святити його! Шість день працею і роби всю працю свою, а день сьомий субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невольниця твоя, і худоба твоя, і приходоць твій, що в брамах твоїх. Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив тому поблагословив Господь день суботній і освятив його.

V

Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі!

VI

Не вбивай.

VII

Не чини перелобу!

VIII

Не кради.

IX

Не свідкуй неправдиво на свого ближнього!

X

Не жадай дому ближнього свого, не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невольниці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого!

ВИХІД 20:2-17

праця, включаючи розумову, викладання лекцій світського характеру, але також і розмови про неї (*Ісаї 58:13*). Ми не відправляємо своїх дітей до школи у день суботній.

Усі, хто працює на державних роботах і в приватному секторі, наймані та домашні робітники, всі люди, незалежно від соціального статусу (навіть відвідувачі, що знаходяться в нашому домі), у цей день повинні відпочивати в благоговінні (*Об'явл. 14:9-12*). Має відпочивати також домашня робоча худоба.

Такі заходи, як подорожі потягом чи продаж місіонерської літератури, не служать для освячення суботи, а тому цього потрібно уникати. Може виникнути необхідність подорожувати в суботу для відвідування громад, що потребують нашої допомоги, і для того, щоб понести їм вістку, яку вони, згідно з Божою волею, повинні почути. Але, наскільки це можливо, ми повинні подбати про проїзні квитки й про все необхідне заздалегідь. Готуючись до тривалої подорожі, нам потрібно її так спланувати, щоб на місце призначення ми могли прибути до початку суботи.

Метою суботи є радісне спілкування дітей Божих зі своїм Небесним Отцем (*Буття 2:2, 3*). Нашою особливою перевагою є й те, щоб за прикладом Христа «чинити добро» в суботу (*Матвія 12:10-12*). Суботнього дня потрібно духовно підтримувати молодь та людей похилого віку, співати пісні хвали, прославляти Бога, відвідувати хворих, споглядати навколишню природу й відпочивати на її лоні.

Ми віримо, що загальне порушення святої суботи в даний час і святкування недільного дня є виконанням пророцтва із *Даниїла 7:25*. Відповідно до цього пророцтва папська влада антихриста наважилася позмінювати свята й Закон Божий. Католицька церква змінила другу та четверту заповіді, стверджуючи, що має на це право. Протестантські церкви також чинять за прикладом Риму.

Субота – печатка (знак) істинного поклоніння Творцеві. На противагу цьому святкуванню неділі є знаменом влади антихриста (*Об'явл. 7:1-3; 13:16-18*). Ми віримо, що кожен, хто приймає знамено звірини, особливо порушенням суботи, повинен понести наслідки свого непослуху.

7. ЦЕРЕМОНІАЛЬНИЙ (МОЙСЕЇВ) ЗАКОН

Ми віримо, що новозавітна церква звільняється від дотримання цього закону. Його розпорядження (накази) стосувалися системи жертвоприношень та левитських обрядів при служінні в храмі, які

зображували Христову справу викуплення. Цей закон був тінню та символом майбутніх подій. Дія цього закону втратила свою силу з тієї миті, коли Христос, істинний жертвний Агнець, був прибитий до хреста (*Євреїв 10:1; Колосян 2:16, 17*).

8. ЦЕРЕМОНІАЛЬНІ СУБОТИ

Ми віримо, що свята, новомісяччя й інші суботи, про які говорить апостол Павло у своїх посланнях (*Колосян 2:16; Галатів 4:10 і Римлян 14:5*), були тільки тінню, а тому їх не потрібно плутати чи змішувати із щотижневою суботою, сьомим днем, який освячений і в моральному Законі Десяти Заповідей названий «днем Господнім». Субота, що встановлена Богом при створенні світу, не має символічного значення, яке б торкалося Плану спасіння.

Церемоніальний закон мав сім наступних тіньових субот:

- 1) перший день пасхального тижня (*Вихід 12:15, 16; Левит 23:6, 7*);
- 2) сьомий день пасхального тижня (*Числа 28:17, 18, 25*);
- 3) перший день сьомого місяця – пам'ять сурмлення (*Левит 23:24, 25; Числа 29:1, 6*);
- 4) десятий день сьомого місяця – день очищення (*Левит 23:27, 28, 31, 32; Числа 29:7*);
- 5) п'ятнадцятий день сьомого місяця, перший день свята кучок (*Числа 29:12; Левит 23:34, 35*);
- 6) двадцять другий день сьомого місяця, восьмий день свята кучок (*Левит 23:39*);
- 7) день П'ятидесятниці, котрий ще називається святом тижнів (*Левит 23:15, 16, 21; Вихід 34:22*).

Якби Ісус скасував Своєю смертю щотижневу суботу, яка записана в Законі, тоді Він не зміг би проголосити: «Я не руйнувати прийшов, але виконати» (*Матвія 5:17*).

А також і апостоли через п'ятдесят років не могли б написати наступне: *Матвія 24:20; Марка 2:27; Дії 13:13, 14; 42, 44; 16:13; 17:2; 18:2-4; Євреїв 4:9, 10*.

9. БЛАГОДАТЬ ТА ЇЇ ЗАСОБИ

Ми віримо, що благодать – це прощення наших гріхів через Христа. Він – Засновник Царства благодаті (*Івана 1:17; Євреїв 4:16*). Перевагою спасаючої благодаті ми можемо користуватися тільки

тоді, коли в поєднанні з нашою волею ми перемагаємо гріхи силою Христа (Івана 14:5; Дії 2:38). Через Його благодать ми стали вільними (Івана 8:31, 32).

Слова – «Закон бо через Мойсея був даний, а благодать та правда з'явилися через Ісуса Христа» (Івана 1:17) – не означають, що благодать та правда взяли свій початок тільки від смерті Христа; більше того, вони були даровані нам Христом набагато раніше. Христос існував задовго до того, як прийшов у тілі (Псалом 103:17; Вихід 34:6, 7; Плач Єр. 3:22, 23), навіть задовго до творіння землі (Колосян 1:15-20). Відразу ж після того, як людина впала в гріх, було засноване Царство благодаті, тобто було введено прощення через Христа (Буття 3:15). Повне ж встановлення Царства благодаті відбулося зі смертю Христа, коли «звершилось» відкуплення.

Ми віримо, що Бог передбачив різні засоби для повернення до Себе грішників, щоб дати їм через Христову благодать обіцяне спасіння (Ефесян 2:8). Ці засоби такі:

- 1) **Боже Слово** (Римлян 10:13-17; Марка 16:15).
- 2) **Божа церква**. Усі, навернені через вплив Святого Духа, можуть стати членами Божої церкви через водне хрещення (Дії 2:38-41; Марка 16:16; Дії 16:15, 33; 10:48).
- 3) **Обмивання ніг**. Усі члени Божої церкви за прикладом Ісуса Христа можуть брати участь в акті обмивання ніг, ціль якого – об'єднати нас в одному дусі й Христовій смиренності (Івана 13:1-13).
- 4) **Господня Вечеря**. Усі члени церкви на цій Вечері спомину, яка встановлена Христом, можуть причащатися від хліба й вина, що нагадують нам про смерть Христа й любов, яка існує між Ним і Його церквою (1 Коринтян 11:17-34).

10. ПОКАЯННЯ, ПОСЛУХ І ВІДРОДЖЕННЯ згідно зі Словом Божим

- 1) Покаяння, або смуток про вчинені гріхи й залишення їх відбувається через Слово й Дух Божий (Євреїв 4:12; Римлян 1:10-17). Слово Боже проповідується покликаними на цю справу людьми (Римлян 10:14-17; Луки 16:29-31). Різниця між покликаними Богом і псевдоповідниками полягає у виконанні в їхньому житті принципів Христового Царства (Івана 8:31, 32). Через слухання Божого Слова грішна людина пробуджується від духовної смерті (Дії 2:37). Слово приводить

- її до істинної віри, а саме: до покаяння у своїх злих вчинках, які засмучують Бога (*Неемії 9:13; 2 Коринтян 7:10; Йони 3:5-9*). Від страху перед смертю грішник прагне уникнути своєї долі (*Дії 2:37*), і Слово направляє його до Істинного Викупителя (*Дії 4:12; Івана 3:36*), де він дізнається, що покірність тільки через страх перед покаранням не приносить ніякого спасіння (*Матвія 27:2-5; Даниїла 3:28-30*).
- 2) Покірність (послух) – це плід навернення. Покаяння – це плід віри (*Якова 2:16*), а віра – це плід Слова Божого (*Римлян 10:17*). Якщо хто-небудь не упокорюється досконалим чином Слово Божому, то такий не повністю навернений, тому що доводить своїми особистими вчинками, що в нього не повністю розірваний зв'язок із гріхом (*Матвія 5:19; Якова 2:10*).
- 3) Відродження, або нове створіння (*Івана 3:3; 2 Коринтян 5:17*). Народження згори від Духа Святого означає підпорядкування Його керівництву подібно до того, як дитячко кориться своєму батькові, який його породив (*Римлян 8:9-13*). Давня розчина – відхилення від духу Закону, повинна бути цілком вилученою (*Галатів 5:19-21; Колосян 3:5-10*). Доки людина не народиться від Духа, вона не може стати співучасником Христового життя (*Івана 7:38, 39*).

11. ХРЕЩЕННЯ

Ми віримо, що, згідно зі Святим Писанням, віруючі повинні приймати хрещення, доки існує на землі Христова благодать (*Матвія 28:19, 20; Марка 16:15, 16*). Хрещеними можуть бути тільки ті душі, які вірою приймають Ісуса Христа як свого особистого Спасителя, приймають Його вчення, вчення апостолів і пророків Старого й Нового Заповітів і які зрікаються усього того, що засуджує Боже Слово (*Матвія 28:19, 20; Дії 2:37, 38*). Діти, які ще не можуть вірити й не в змозі відрізнити правду від неправди, не допускаються до водного хрещення (*Дії 19:1-12; 1 Петра 3:21*). Акт хрещення відбувається євангельським рукоположенням служителем одноразовим зануренням у воду в Ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Цей акт водохрещення являє собою поховання старої людини й воскресіння її до нового життя в Христі (*Римлян 6:2-5; Колосян 2:12*).

Віруючі з інших релігійних організацій, які були хрещені відповідно до Біблії та які в істинній Христовій вірі свідчать, що вони

завжди з добрим бажанням чинили за Господніми заповідями, не мають потреби знову хреститися. Перш, ніж хто-небудь буде хрещений, необхідно, щоб він засвідчив про своє визнання цих Принципів віри (*Дії 8:37, 38; Свідощтва для церкви. – Т.6. – С.95-97*).

Прийняття в громаду в усіх випадках повинно відбуватися з ретельним екзаменуванням. При прийнятті в громаду через водохрещення або голосування кандидат повинен відмовитися від членства в церкві, до якої він раніше належав.

Водне хрещення відбувається один раз (*Ефесян 4:5*), тоді як інші засоби благодаті (обмивання ніг, причастя та молитва) повторюються в житті віри.

Повторне хрещення відбувається тільки тоді, коли перший раз воно не було зроблено відповідно до біблійного розпорядження або ж у незнанні (*Дії 19:2-6*).

12. ГОСПОДНЯ ВЕЧЕРЯ

Ми віримо, що прийняттям прісного хліба і неперебродженого вина на Господній Вечері символізується смерть Христа. Прийняттям хліба й вина не відбувається прощення гріхів, але це Вечеря спільноти, яка звершується на спомин страждань і смерті Ісуса з метою зміцнення громади й збереження її в лагідності, любові та єдності (*1 Коринтян 10:16, 17; 11:27-29*).

Ми віримо, що хліб символізує тіло Христа, як Сам Господь сказав.

Брати участь у святій Вечері можуть тільки хрещені (*Матвія 28:19, 20*).

13. ОБМИВАННЯ НІГ

(Єв. від Івана 13:1-17)

Ми віримо, що ця постанова Христа є обов'язковою для всіх християн (*Івана 13:14, 15, 17*). Це служіння, яке навчає смиренню і яке встановлене Ісусом для Його церкви, не є юдейським переказом або східним звичаєм, а новою заповіддю. Це видно з поведінки Петра та інших учнів, які спочатку пручалися. Звичайне обмивання ніг завжди відбувалося біля дверей будинку, і таке обмивання не викликало б ніякого здивування в учнів. «Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозумієш» (*Івана 13:7*). Ці слова Христа підтверджують, що обмивання ніг – акт святий і його потрібно звершувати не духовно,

а буквально. У *Євангелії від Івана 13:17* блаженними називаються всі ті, хто чинить за прикладом Ісуса в обмиванні ніг.

14. 2300 ВЕЧОРІВ-РАНКІВ

Ми віримо, що великий пророчий період із *Даніїла 8:14* закінчився в 1844 році і що «очищення святині» означає початок Слідчого Суду на небі (*Єзек. 4:6; Числа 14:34; Даніїла 9:24-27*). Початок цього періоду, згідно з *Ездри 7:11-26*, приходить на 457 рік до н. е.

За кілька років до закінчення цього періоду й входу Христа як Первосвященика у Святеє Святих Небесної святині почалося всесвітнє пробудження для приготування народу до Другого приходу Христа. Вірні адвентисти зрозуміли з *Об'явлення 14:6-8* довірену їм Богом вістку. Однак більшість християнських організацій були проти серйозного заклик до приготування, у результаті чого стали Вавилоном (замішанням). Застереженням Другої ангельської вістки був приготовлений шлях Третьому Ангелу з *Об'явлення 14:9-12*, і з того часу святі вимоги Бога – Його Закон – звіщаються кожному людові, і племені, і язичку, і народові, й цим остання церква готується до Другого приходу Христа.

15. ТРЬОХАНГЕЛЬСЬКА ВІСТКА

Ми віримо, що вістка з *Об'явлення 14:6-12* складає останню істину теперішнього часу в Плані спасіння. У визначений час – у 1844 році – вона почала закликати всіх людей до дотримання Божих Заповідей, особливо суботи, і застерігати проти поклоніння земним релігійним системам (звірині), які з допомогою держави вимагають собі покори.

Мета цієї останньої вістки благодаті – приготувати один народ з усіх людей, котрий зустріне Ісуса при Його Другому приході, і зберегти його від кар, що гнівом Божим, який не змішаний із милістю, виллються одночасно із закриттям часу благодаті на християнство, яке відступило (*Об'явл. 15:8; 16 розділ*).

16. ГУЧНИЙ ПОКЛИК (Об'явлення 18:1-4)

Ми віримо, що теперішнє пробудження серед адвентистського народу, який відійшов від Трьохангельської вістки, веде до виконання наступного пророцтва:

«Я бачила, що... на початку часу горя ми сповнилися Святим Духом, щоб вийти вперед і ще повніше проголосити істину про суботу...

Початок часу горя, про який тут йде мова, не має відношення до періоду, коли почнуть виливатися кари, а до короткого проміжку часу незадовго до цього, коли Христос ще буде перебувати у Небесній святині. У цей час, коли справа спасіння буде закінчуватися, на землю прийде горе й розлютуються народи, але вони будуть утримані, щоб не перешкоджати роботі Третього Ангела. У цей час буде злитий «Пізній дощ» як відрада й підкріплення від Господнього Імені, щоб додати силу Гучному Поклику Третього Ангела та підготувати святих до перенесення випробування в період злиття семи останніх кар». – *Ранні твори*. – С.85, 86.

«Вістка про падіння Вавилона, як про неї звіщав Другий Ангел, повторюється з додаванням усієї зіпсутості, яка з 1844 року вкралася в церкву. Робота цього ангела відбувається в належний час: він приєднується в останній заключній стадії Трьохангельської вістки, коли вона переходить у Гучний Поклик». – *Ранні твори*. – С.277.

Лаодикія (“народ суду”), як про це сказано Вірним Свідком в *Об’явленні 3:14-22*, будучи Ізраїлем останніх днів, закликається до реформації через «серйозне випробування віри», щоб у повноті Духа Божого звіщати останнє рішуче застереження.

Гучний Поклик є продовженням Трьохангельської вістки й особливим підкріпленням вістки Третього Ангела, оскільки йому передував відступ через послаблення останньої вістки та внаслідок спотвореного її тлумачення.

Майже в усіх країнах земної кулі, куди проникла Трьохангельська вістка, більшість адвентистського народу в проповідях і у втіленні в життя принципів Закону Божого пристосувалася й підкорилася світові, знищуючи авторитет суботи та інших Божих заповідей, про що й було публічно оголошено перед владою.

Усі свідоцтва Духа Пророцтва говорять про те, що вірні хоронителі суботи відокремляться від тих, котрі розбили в порох прапор останньої вістки.

17. ДУХ ПРОРОЦТВА (свідчення Ісуса)

Ми віримо, що Христос говорить до Своєї церкви через пророків Старого й Нового Заповітів (*1 Петра 1:10, 11; Об’явл. 19:10; Колосян 1:15-20; 2 Хронік 20:20*).

Усі, бажаючи додержуватися Божих Заповідей, якщо не приймуть застережень і пояснень пророків, будуть ходити в темряві й зійдуть з Божої дороги.

Кожна істинна церква повинна володіти всіма духовними дарами, серед них і даром пророцтва (з видіннями та снами). Дар пророцтва є оком тіла, оком церкви (*Ефесян 4:11-14; 1 Коринтян 12:6-11*). Як тільки церква втратить цей дар та проігнорує це, вона відпаде, занурюючись у темряву (*Припов. 29:18*). Пророцтво перебуватиме в церкві до Другого приходу Христа (*1 Коринтян 13:8-13; Матвія 28:20*). З 1844 року, коли остання церква була пробуджена до послуху Христові, вона одержала благословення – Божа воля була відкрита через сестру Еллен Гармон Уайт.

Бог скористався цією сестрою зі слабким здоров'ям з-поміж Свого народу, що вже було неодноразово в розвитку Плану спасіння, коли вірні жінки в минулому були покликані на цю святу справу (*Вихід 15:20; Суддів 4:4; 2 Царів 22:14-16; Луки 2:36; Дії 21:9*).

Відкриття пророків завжди надавалися народу та дбайливо дотримувалися через поради та допомогу Богу (*Авакума 2:2; Єремії 30:2*).

Щодо цього сестра Уайт пише: «Книги Духа Пророцтва, в тому числі *Свідощтва*, повинні бути в кожній сім'ї, яка святить суботу, і брати повинні цінувати їх та спонукати читати їх. Неправильно оцінювати ці книги нарівні з іншими й мати тільки по одному комплекту в громаді. Ці книги повинні бути в бібліотеці кожної сім'ї, щоб читати й перечитувати їх». – *Свідощтва для церкви*. – Т.4. – С.390, 391 (*Там саме*. – Т.5. – С.681).

Ми віримо, що Свідощтва Духа Пророцтва не стоять понад Біблією й не є додатком до неї, але це – необхідна порада Божа, що приводить нас до істини Його Слова. Подальші свідощтва Бог дасть лише тоді, коли вже дароване нам світло приготує нас до прийняття нових відкриттів.

18. ШЛЮБ

Ми віримо, що шлюб установлений Богом, освячений, благословенний Ним від раю й до кінця світу (*Буття 2:24; Євреїв 13:4; Ефесян 5:22, 23*) та служить:

- 1) для розмноження людського роду, але не для задоволення пристрастей (*Буття 1:27, 28*);
- 2) для того щоб чоловік і дружина своїм єством доповнювали один одного і з любов'ю допомагали один одному (*Ефесян 5:22-25*);

3) щоб уникнути перелюбу та розпусти (*1 Коринтян 7:1-9*).

Божа воля полягає в тому, щоб чоловік мав тільки одну дружину, а дружина – тільки одного чоловіка (*Матвія 19:4-6; 1 Коринтян 6:16*).

Ми віримо, що християни повинні дотримуватись принципів стриманості (моральної чистоти), щоб їхні тілесні й духовні сили не були пожертвовані на вівтар пристрастей і огидних пожадливістьей тіла.

Дані нам відносно цього поради Божого Слова є для нас провідником до досконалої чистоти. З приводу великих сатанинських спокус Святе Писання вчить, щоб кожний чинив відповідно до своєї фізичної схильності, вступаючи до шлюбу (*1 Коринтян 7:1, 2, 37, 38*). В усіх випадках прийняття в громаду людини залежить від свідчень про її моральну чистоту в Христі.

Ми також віримо, що християни можуть одружуватися тільки зі своїми одновірцями. Святе Писання та *Свідощтва* розглядають шлюб між віруючим і невіруючим як серйозний гріх і віддалення від Христа. У таких випадках потрібно керуватися *Свідощтвами для церкви* (Т.7. – С.260-264), а також *1 Коринтян 7:39; Ісуса Нав. 23:12, 13; Неємії 13:23-28*.

Розлучення не угодне Господу (*Матвія 19:6-8; 1 Коринтян 7:10, 11*). Тільки через перелюб або утиски з невіруючої сторони допускається розлучення, після чого треба залишатися неодруженим до смерті другої сторони (*1 Коринтян 7:12-15*).

Залишаючись неодруженим у такому «розірваному» стані, людина покаже, чи була причина розлучення питанням совісті, чи гріховного перелюбу з метою одружитися з іншою особою (*Римлян 7:1-3*).

Ми також віримо, що вступ до шлюбу повинен звершуватися в рамках цивільного (*Римлян 13:1*) й релігійного порядку (тобто в РАГСі та перед громадою).

Усі, що вступають у шлюб, повинні після того, як вони добре зважили все перед Богом, порадитися зі своїми батьками чи опікунами та зі своїми духовними наставниками. Такий вчинок послужить великим благословенням для тих, хто вступає в шлюб у церкві останніх днів, згідно з вимогами п'ятої заповіді та прикладом патріархів.

19. СТРИМАНІСТЬ АБО РЕФОРМА ЗДОРОВ'Я

Ми віримо, що Божа воля полягає в тому, щоб усяка людина раділа духовному і фізичному здоров'ю (*1 Коринтян 6:19, 20*). Хто

нестриманістю й порушенням законів природи руйнує свій організм, той грішить проти Божого Закону й повинен відчути тимчасові наслідки та суди Божі (*1 Коринтян 3:16, 17*).

Реформа здоров'я для нас є не тільки прийняттям і виконанням гігієнічних, лікарських або вегетаріанських принципів. Реформа здоров'я є правою рукою Третьої ангельської вістки (*див. Свідоцтва для церкви. – Т.1. – С.486*).

Подібно до того як Іван Хреститель перед Першим приходом Христа повинен був практикувати у своєму житті тверду стриманість, щоб виконати свою особливу місію, так і для народу, який живе перед Другим приходом Христа, це тим більш необхідно. Стриманість означає залишення всіх страв і всього питва, котрі шкодять тілу та духу, як наприклад:

- 1) м'ясо, риба, тваринні жири, алкогольні напої й напої, що містять кокаїн, гіркі приправи, твердий сир, натуральна кава, чай, важкі для травлення кондитерські вироби, тютюн, опіум, морфій і т. ін. Згідно зі *Свідоцтвами*, ми відмовляємося від застосування отруйних ліків, а також ми проти будь-яких щеплень. (Оскільки думки медиків розділяються щодо щеплень, то ми не можемо в цьому випадку обмежувати совість членів церкви. Кожен повинен бути ознайомлений з достатнім матеріалом щодо цього питання, яке міститься в книгах *Вибрані вісті. – Кн.2. – С.281 і Помірність. – С.88*);
- 2) до християнської помірності належить також реформа в одязі. Розкіш, розповсюджена аморальна мода, непотрібні прикраси, що кидаються в очі, аморальне оголення тіла вирізами та розрізами на сукнях або застосування прозорої тканини, шкідливе для здоров'я і невідповідне взуття, стягування тіла, яке шкодить здоров'ю, – усе це непристойне для християн.

На противагу цьому обов'язок християнина полягає в тому, щоб нешкідливим для здоров'я, чистим, пристойним і належним одягом бути для всіх прикладом.

20. ВЛАДА

Ми віримо, що всяка влада встановлена Богом для захисту всіх, хто робить добро (*Римлян 13:1-4*).

Ми віримо, що перед владою ми повинні виконувати свої обов'язки не з примусу, а заради сумління. Наш обов'язок платити податки

й віддавати честь авторитету держави (*Римлян 13:5-7; Тита 3:1-3; 1 Петра 2:13, 14, 17; Матвія 22:21*).

Ми також віримо, що влада повинна надати кожному своєму підданому повну свободу сповідання його віри. Насилля над совістю і постанови, що суперечать Божій волі, позбавляє владу її авторитету, тому що справжні християни в таких випадках змушені оголосити: «*Бога повинно слухатися більше, як людей!*» (*Дії 5:29-42; Даниїла 3:8-30*).

Ми також віримо, що необхідно молитися за владу, щоб серед людей зберігся мир і порядок, щоб кожен міг жити відповідно до своєї віри й щоб не було перешкод для проповіді Євангелія Христа.

Згідно з вченням Христа, ми, будучи Його послідовниками, не можемо приймати участі в жодних політичних планах, війні, повстанні чи пролитті крові.

21. ПОПЕЧАТАННЯ 144 000

(згідно з книгою *Об'явленням 7*)

Ми віримо, що попечатання – це відновлення характеру Божого через Христове Євангеліє згідно з усіма вимогами Його святого Закону в 144 000, які живуть в останній час.

Зовнішньою відмінністю (печаткою) усіх істинних воїнів Божих є субота. Нею завжди випробовувалася вірність послуху всіх віруючих (*Єзекіїля 20:20*).

Справа попечатання 144 000 розпочалася одночасно з початком звіщення Третьої ангельської вістки, яка вимагає повного послуху Божим заповідям і дотримання суботи перед Другим приходом Христа. З усіх народів буде зібраний один народ, вільний від усіх людських пут, який щирим послухом засвідчить про свою любов до Небесного Царя (*Об'явл. 14:6-12*).

Ми віримо, що попечатання буде продовжуватися до закриття часу благодаті. На той час число попечатаних буде 144 000. Цей духовний Ізраїль (досконалий переможець) буде вибраний чудовим чином з усіх племен, народів і мов (*Об'явл. 7:2-8; 14:1-5; 15:1-5; Велика боротьба. – С.637, 645, 648, 649*).

Усі попечатані, в тому числі й померлі в період звіщення Третьої ангельської вістки, що почалась у 1844 році, тобто всі переможці, які святять суботу з моменту закінчення 2300 вечорів-ранків, входять до числа 144 000.

Попечатані померлі воскреснуть під час кар у частковому воскресінні перед Другим приходом Христа і, об'єднані разом з попечатаними живими після складання Заповіту миру, будуть узяті Господом Христом як первістки спасіння й змінені одночасно з великим натовпом спасених (*Даниїла 12:2; Ранні твори. – С.285; Велика боротьба. – С.635-652*).

22. ЦЕРКВА ГОСПОДНЯ

Ми віримо, що церква є призначеним Богом об'єднанням і зібранням віруючих, вона заснована від початку відкупительної місії Христа. Сам Ісус через Свої й апостольські дії відновив «Давидову скинію» (*Дії 15:16; 20:28; 1 Коринтян 3:16-19*).

Тільки через віру, навернення й водне хрещення ми можемо стати членами Христової церкви, або членами Його тіла (*1 Коринтян 12:13; Матвія 28:19, 20*). І тільки лише після виконання цих умов віруючий може брати участь в обмиванні ніг, святій Вечері та у всіх інших дарах, які дані церкві.

Ми віримо, що ніхто з дітей Божих, осяяних Його Словом через віру, не може встояти й зростати в благодаті Божій, знаходячись окремо і незалежно від благословень церкви. За допомогою загального вчення, досвіду, настанов і розради усі повинні вчитися в школі Христа, тобто в Його церкві на землі, щоб приготуватися для церкви вічності. Як жоден член тіла не може жити без інших, так і члени церкви Христа не можуть жити без спілкування й співробітництва один з одним (*1 Коринтян 12:12-26*).

Незмінною тростиною виміру церкви Христової є Закон Божий. Тільки ним за всіх часів було можливо визначити відступництво в церкві та залишитися в істинному тілі Христа (*Ефесеян 2:20-22; Колосян 2:1-5; 1 Коринтян 3:9-11*).

23. СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВІ

Ми віримо, що згідно зі Словом Божим церква повинна сама обирати своїх служителів (*Дії 6:1-6; 13:1-5; 20:28*).

Головні служителі:

1. Рукопокладений проповідник, названий також апостолом.
2. Рукопокладений пресвітер, названий також єпископом або пастирем.
3. Рукопокладений диякон, названий також опікуном бідних.

Перед тим як уповноважити їх через рукопокладення й призначити як служителів громади, вони повинні спочатку пройти попередній іспит: чи гідні й чи придатні вони для служіння (*1 Тимофію 5:22; Тита 1:5*).

Згідно зі своїм положенням, вони насамперед повинні, як і всі члени громади, коритися порядку й святим обов'язкам, з тією різницею, що їм за їхнє служіння й відповідальність усі члени повинні виявляти гідну повагу й увагу (*1 Тимофію 5:17, 19*).

Рукопокладення для цих служінь звершується за необхідністю. Цим не досягається вищий ступінь святості; через рукопокладення й Божественне благословення дається ніщо інше, як тільки повноваження з боку церкви для вищих відповідальностей.

Тільки ці рукопокладені служителі покликані керувати евангельською роботою і піклуватися про церкву (організація груп), звершувати хрещення та Святу Вечерю.

24. ПРИЙНЯТТЯ В ГРОМАДУ

Прийняття в громаду може відбуватися тільки тоді, коли будь-яка бажаюча душа досягла ґрунтового переконання й пізнання наших принципів віри та коли з боку громади немає ніяких заперечень щодо прийняття.

Ці особи повинні засвідчити перед громадою про свою віру. Згідно з цим свідченням й подачею руки громади в особі посвяченого служителя підтверджується прийняття в громаду (*Дії 2:37, 38, 41; 1 Тим. 6:12*). Усі члени громади є братами та сестрами в Христі й вітаються святим поцілунком: брати між собою, сестри між собою (*2 Коринтян 13:12*).

Добровільне страхування життя суперечить вченню Христа, і тому послідовники Христа не повинні робити цього (*1 Петра 1:17-19; Ісаї 53:4; Приповістей 17:16; Колосян 3:2-4; 1 Коринтян 6:19, 20; Свідцтва для церкви. – Т.1. – С.549-551*).

Прийняття в громаду вимагає також виходу з усякого іншого релігійного товариства, а також із усіх таємних союзів і робочих об'єднань (*2 Коринтян 6:14-18; Об'явл. 18:4; Якова 5:7-9; Свідцтва для церкви. – Т.2. – С.84*).

25. ОБОВ'ЯЗКИ ЧЛЕНІВ ГРОМАДИ

Обов'язки членів громади ґрунтуються на взаємній любові (*Івана 13:34, 35*). Кожен член повинен визнавати своїм обов'язком

і перевагою приймати участь в обмиванні ніг, у Святому причасті, у зібраннях суботньої школи та інших богослужіннях у суботу і в інші дні. Тільки хвороба чи інші поважні причини вибачають його відсутність (*Псалми 116:9*).

26. ЦЕРКОВНА ДИСЦИПЛІНА

Церковна дисципліна ґрунтується на розпорядженнях, які дав Ісус у Євангелії від *Матвія 18:15, 16*. Цього правила має дотримуватись кожен член із усією точністю та неупередженістю.

Кожен член також повинен приймати зауваження з любов'ю (*Приповістей 15:31, 32; 10:17*). Тільки виключення з церкви надає право громаді та її членам вважати виключених вільними від братерських зв'язків у Христі.

27. ВИКЛЮЧЕННЯ

Виключення ґрунтується на розпорядженнях, котрі дані Господом (*1 Коринтян 5:11-13*). Громада перед Богом зобов'язана виключати тих членів, які відкрито продовжують своєю поведінкою заперечувати принципи нашої віри.

Тільки громада в згоді зі Словом Божим може законно затвердити як прийняття, так і виключення своїх членів (*1 Тим. 1:19, 20; 1 Коринтян 5:1-13; Тита 3:10, 11; 1 Тим. 6:3-5*).

28. ДЕСЯТИНА

Ми віримо, що десятина встановлена Богом на початку Плану спасіння. Як у Старому, так і в Новому Заповіті це приношення в громаду призначене для євангельського служіння (*Буття 14:18-20; Числа 18:20-24; 1 Коринтян 9:7-14; 2 Коринтян 11:8*).

Кожен віруючий має перевагу й обов'язок віддавати десятку частину від свого майна й прибутку, якими благословив його Бог (*Неемії 13:10-12*).

Ми віримо, що десятина не є даром, але святою власністю Господньою. Особисте використання десятини для будь-якої, навіть доброї мети або її утримання Господь порівнює з обкраданням, яке приносить прокляття (*Малахії 3:6-18*).

Десятина передається обраному громадою касиру, який видає квитанцію на отриману суму. Її використання для розповсюджен-

ня Євангелії через місіонерську діяльність звершується за розпорядженням, яке встановлене церквою. Ніхто, крім організованої церкви, не має уповноваження приймати або використовувати для якої-небудь присвяченої мети святу десятину.

29. ДОБРОВІЛЬНІ ДАРИ

Ми віримо, що ці кошти призначені Господом для допомоги нужденним, як в громаді, так і поза нею (*Луки 6:30-36; Повт. Зак. 15:1-15*).

- 1) Дари першого дня тижня, згідно з *1 Коринтян 16:1-3*, призначені для бідних у громаді. Кожен член у перший день тижня для цього відкладає по можливості зі своїх коштів (*Галатів 6:9, 10*) і кожен місяць здає касиру громади.
- 2) Збір суботньої школи є жертвою подяки за дорогоцінні скарби істини, що даровані Богом у суботній школі. Ці дари призначені головним чином для того, щоб усно й письмово розповсюджувати істини нашого віровчення. Інструктор суботньої школи збирає ці дари наприкінці суботніх уроків і здає касиру.
- 3) Місіонерські дари – це добровільні дари членів і відвідувачів, які використовуються для наших місій.
- 4) Загальний збір проводиться після закінчення будь-яких зборів і особливо після проведення святої Вечері. Цими дарами покриваються витрати на оренду Дому молитви, на його опалення і на інші потреби місцевої громади чи групи.

30. КЛЯТВА

Ми віримо, що, згідно зі Словом Божим, неправдива й даремна клятва є огидою перед Богом (*Матвія 5:34-37; Якова 5:12*).

Звичайна розмова справжнього християнина: «Так, так» та «Ні, ні». Однак клятва, яку вимагають, коли необхідно закликати Бога як Свідка, що сказане слово – правда, в згоді з Євангелієм, і дозволена Богом (*Римлян 1:9; 2 Коринтян 1:23; Галатів 1:20; Блаженства, промовлені на горі. – С.66-69*).

31. ПРОПОВІДУВАННЯ ЄВАНГЕЛІЯ

Ми віримо, що дане Господом доручення – *«Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами*

повсякденно аж до кінця віку» (Матвія 28:19, 20) – має сьогодні особливе значення. Ми усвідомлюємо, що нашим обов'язком є участь у розповсюдженні Євангелія в усьому світі, як усно, так і письмово (Марка 16:15, 16; Екклезіястова 11:1-6; Матвія 11:29, 30).

32. ПОСЛУХ І ПІДПОРЯДКУВАННЯ ЧЛЕНІВ ГРОМАДИ

Ми віримо, що, згідно зі Словом Божим, усі члени громади повинні підкорятися церковному порядку і настановам керівників і служителів протягом усього часу, доки ті залишаються вірними Принципам віри (Євреїв 13:7, 17; 1 Солунян 5:12, 13).

33. ДРУГИЙ ПРИХІД ХРИСТА

Ми віримо, що він дуже близько (Луки 21:25-27; Матвія 24:3-14, 16, 27; 25:31). Христос прийде із великою потугою й славою (Матвія 24:30).

Ми віримо, що Другий прихід Христа буде особистим і видимим (Матвія 24:30; Дії 1:8-11; Марка 13:26; 14:62). Коли Він з'явиться, першими воскреснуть померлі в Христі, а живі переміняться (1 Солунян 4:15-17; 1 Коринтян 15:51, 52).

34. СТАН МЕРТВИХ

Зі Святого Писання ми знаємо, що аж до моменту Другого приходу Христа всі померлі знаходяться в несвідомому й бездіяльному стані (Екклезіястова 9:5, 6; Псалми 146:4).

Ми також віримо, що людина не має безсмертної душі (Екклезіястова 9:5, 6).

35. ВОСКРЕСІННЯ

Усі, що знаходяться в могильній в'язниці, воскреснуть у тілі. Праведники воскреснуть у першому воскресінні, одночасно з приходом Господа, а нечестиві воскреснуть після закінчення тисячі років, у другому воскресінні (Івана 5:28, 29; Дії 24:15; 1 Солунян 4:15; Євреїв 11:13; Об'явл. 20:4-6).

36. ТИСЯЧОЛІТТЯ ІЗ ОБ'ЯВЛЕННЯ

Ми віримо, що після Другого приходу Господа воскреслі в першому воскресінні будуть піднесені з Господом на небо (1 Солунян 4:17).

Беззаконники ж будуть знищені з'явленням Його (2 Солунян 1:6-8; 2 Петра 3:10; Об'явл. 6:14-16; 19:17-21; Ісаї 24:3-20). Після того як праведники будуть піднесені на хмарах небесних у Святе Місто, вони сядуть на суддівських престолах зі Спасителем і будуть судити беззаконників протягом 1000 років (1 Коринтян 6:3). Покарання безбожних відбудеться в озері огнянному (Об'явл. 20:11-14). У той час земля буде спустошена, на ній не буде жодної живої людської істоти. Після закінчення суду на небі Спаситель із спасеними і Святим Містом, Новим Єрусалимом, зійде на гору Оливну. Усю землю очистить пожираючий вогонь, у якому після другого воскресіння сатана з усіма беззаконниками буде навіки знищений. Встановлення мирного, блаженного й вічного Христового Царства буде тоді цілком довершене (Захарії 14:3-5; Малахії 4:1-3; Об'явл. 20:11-15; 21:8).

37. НОВЕ НЕБО Й НОВА ЗЕМЛЯ

Ми віримо, що стара земля буде очищена вогнем, і буде нова земля й нове небо. Нова земля з Новим Єрусалимом (Об'явл. 21:1-4), названим Святим Містом, буде вічною спадщиною святих, місцем, де спасенні будуть щасливо жити (2 Петра 3:13; Ісаї 65:17, 18, 25; Псалми 37:11, 29).

ЦЕРКОВНИЙ ПОРЯДОК

(1 Коринтян 14:33)

1. ГРОМАДА

Громада складається з людей, котрі вірять у Трьохангельську вістку; вона очолюється рукопокладеним пресвітером, дияконом, касиром і секретарем.

Ці служителі разом з іншими членами громади складають комітет даної громади у кількості 3-7 чоловік (за необхідністю), який несе відповідальність за її розвиток у рамках принципів віри.

2. ГРУПА

Група є громадою, яку очолює керівник, але без пресвітера.

3. ПРАВА Й ОBOB'ЯЗКИ СЛУЖИТЕЛІВ ГРОМАДИ

- 1) Рукопокладений пресвітер має право в згоді з представником даної конференції звершувати водне хрещення і давати Святу Вечерю у своїй громаді. Він же головує на зборах громади і за необхідністю скликає комітет. На ньому лежить відповідальність за духовний стан громади.
- 2) Старший диякон працює в тісному зв'язку з пресвітером. На ньому, як і на інших дияконах, лежить обов'язок піклуватися про бідних, хворих, слабких і тих, котрі піддалися омані.
Він повинен піклуватися про порядок і чистоту в приміщенні для зборів, про підготовку необхідних речей для обмивання ніг, Святої Вечері й хрещення. Він також завідує касою бідних і фондами громади.
- 3) Касир приймає десятину, дари першого дня тижня, дари суботньої школи, місіонерські дари й інші дари для церкви; він повинен щотижня (найпізніше – щомісяця) відсилати ці дари касиру конференції. Касир також щокварталу звітує перед громадою.
- 4) Секретар громади веде книгу реєстру громади. У ній міститься точний запис усіх членів громади з вказівкою прізвища, імені, дати народження й дати прийняття в громаду, а також має бути занотовано, з якої організації прибули члени, були вони прийняті у громаду через хрещення чи голосування.

При переїзді членів секретар громади пише рекомендаційного листа згідно з рішенням комітету громади. Також він повинен вимагати такого листа і на членів, які прибули, якщо його не надіслали. Рекомендаційний лист в жодному разі не дається на руки тому, хто переїжджає.

Наприкінці кожного кварталу секретар дає звіт про всі особливі події й складає протокол всіх зібрань за минулий квартал.

У п'ятиденний термін після закінчення кварталу секретар здає перевірений комітетом громади звіт голові відповідного поля.

Звіт повинен включати наступні дані:

а) Кількість членів громади згідно з останнім звітом.

б) Кількість та прізвища членів, прийнятих через хрещення, голосування чи за рекомендаційними листами, а також імена та кількість тих, хто вибув із громади через виключення, смерть або за рекомендаційними листами.

5) Комітет громади може складатися з трьох, п'яти або семи чоловік. До комітету повинні завжди належати служителі громади. Рукопокладений проповідник має право брати участь на засіданнях комітету. Якщо в даному місці є біблійні працівники, їх також потрібно запросити.

Комітет повинен щомісяця збиратися для того, щоб:

а) Обговорювати духовне благополуччя громади.

б) Радитися про розподіл коштів для бідних, коштів Святої Вечері, коштів на оренду або утримання приміщення; про інші збори (коштів), про місіонерську роботу та місіонерські кошти.

в) Обговорювати пропозиції щодо прийняття або виключення членів.

г) Улагоджувати непорозуміння між братами чи сестрами з подальшими настановами.

4. ОБОВ'ЯЗКИ ГРОМАДИ

1) Обрання служителів громади

Громада в присутності голови чи його заступника, які належать до неї, наприкінці кожного року переобирає своїх служителів. Для пропозиції нових служителів обирається комітет призначення, який радиться з головою конференції.

2) Прийняття нових членів

Нові члени приймаються тоді, коли вони перевірені громадою і отримали від неї добру рекомендацію. Громада повинна бути завчасно ознайомлена з іменами бажаючих бути прийнятими через хрещення чи голосування.

3) Відправлення й одержання рекомендаційних листів

На кожного члена, який переїжджає, комітет складає рекомендаційного листа, який надсилається у відповідну громаду.

Комітет громади також розглядає рекомендаційні листи новопрйбулих членів і представляє їх перед громадою на членських зборах або після богослужіння, щоб затвердити їхнє прийняття.

4) Виключення з членства

Виключення може бути здійснене тільки громадою у присутності голови або рукопокладеного проповідника (ніколи комітетом чи одним проповідником). Перед виключенням члена церкви необхідно звернути увагу на біблійне правило із *Матвія 18:15-17*. Якщо особиста робота вмовляння з боку служителя не завершилась успіхом, то справа підлягає розгляду комітетом. В інтересах члена церкви – діяти за порадою комітету. Якщо ж він до цього не прислуховується, тоді, беручи за основу зрозумілі докази, ця справа представляється громаді для винесення остаточного рішення. В усіх таких випадках цей член церкви повинен бути завчасно запрошений пресвітером або секретарем, усно чи письмово, для явки перед громадою. У більш складних випадках варто бути присутньому голові поля або його уповноваженому.

5. ЗІБРАННЯ ГРОМАДИ

Зібрання громади бувають богослужбовими та діловими. До останніх належать регулярні шоквартальні та позачергові зібрання громади. Дату кварталних та позачергових зібрань потрібно повідомляти завчасно всій громаді. Пропозиції або клопотання з боку членів громади, по можливості, у письмовій формі пропонуються заздалегідь пресвітеру або одному з членів комітету для попереднього їх розгляду комітетом громади.

6. ХРЕЩЕННЯ

Водне хрещення може бути звершене над бажаючими хреститися після попереднього вивчення всіх пунктів теперішньої істини, після

того як служитель Євангелія ознайомив їх (кандидатів до хрещення) із членами комітету й вони були випробувані перед громадою. Громада повинна, по можливості, придбати зручний одяг темного кольору для водного хрещення.

Урочистий обряд хрещення повинен відбуватися, якщо є можливість, у проточній воді.

7. ОБМИВАННЯ НІГ

Обмивання ніг передує Святій Вечері. Громада повинна придбати необхідну кількість тазів і рушників. Після кожного обмивання ніг воду міняють. Брати обмивають ноги окремо від сестер. Зрозуміло, що обмивання ніг, відповідно до Біблії, не розглядається як очищення, але як священний акт.

8. ГОСПОДНЯ ВЕЧЕРЯ

У Господній Вечері приймають участь тільки члени церкви. Хліб, що використовується для цього, має бути прісним, а вино – неперебродженим. Хліб і вино, що використовуються для Святої Вечері, по можливості, повинні бути так розподілені, щоб нічого не залишалося. Інвентар для Святої Вечері складається з наступного: таця, посуд для хліба, графин, чаші чи склянки, біла скатертина й декілька серветок.

Потрібно уточнити кількість членів, які беруть участь у Святій Вечері. Про дату святкування Вечері потрібно заздалегідь повідомити громаду, а членів, які проживають далеко, потрібно повідомити письмово. Члени, які не мають можливості приймати участь у Святій Вечері, повинні повідомити пресвітеру причину своєї відсутності.

9. ДЕСЯТИНА

Десятина повинна бути віддана правильно й регулярно (якщо можливо – щомісяця) касиру громади. Членам дозволяється подивитися графу своїх десятин у касовій книзі, але в жодному разі – графу своїх братів. Також не дозволяється говорити про десятину інших. Тільки пресвітер, голова або його уповноважений мають право на одержання інформації й перегляд записів про десятини членів громади. Необхідно щокварталу виписувати квитанцію і вручати відповідному члену особисто. Одного разу сплачена десятина і будь-які дари не можуть вимагатися назад.

10. ДОБРОВІЛЬНІ ДАРИ

Це дари суботньої школи, першого дня тижня, молитовного тижня і всі спеціальні дари для місій. Крім того, до них зараховуються дари сімейного місіонерського гуртка.

11. СУБОТНЯ ШКОЛА

Суботня школа складається з усіх членів і регулярних відвідувачів і має за мету поглиблення пізнань істини теперішнього часу й підняття духовного росту. Її служителі: голова та його помічник, секретар і, за необхідністю, окремий касир. Суботня школа поділяється на класи по 6-8 учнів. Викладання відбувається за допомогою відповідних уроків. На повторний урок повинно затрачатися 20 хвилин, а на обговорення нового, класного, – 20-30 хвилин. У загальному суботня школа повинна продовжуватися не більше години. Секретар складає короткий звіт про хід зібрань, членів, які брали участь, про збір дарів суботньої школи й зачитує його наступної суботи після відкриття суботньої школи.

Обрання інструкторів суботньої школи проводиться зазвичай кожного півріччя, найкраще комітетом громади в присутності голови суботньої школи або обраним громадою комітетом призначення.

12. МІСІОНЕРСЬКІ ГУРТКИ

Місіонерські гуртки служать метою заохочення всіх членів церкви до розповсюдження нашої літератури й для залучення їх до роботи з душами, котрі гинуть. Прибуток, що залишився від проданої літератури після оплати витрат, належить громаді для її використання. Служителі місіонерського гуртка: голова, адміністратор (касир) і, за необхідністю, секретар. Гуртком керує голова. Зібрання місіонерських гуртків може проводитися щотижня або двічі на місяць. Продажем літератури, веденням бухгалтерського обліку коштів займається адміністратор, який також веде розрахунок з видавництвом. На кварталних зібраннях він звітує перед комітетом і громадою. Звіт дається про виконану місіонерську роботу та про витрати коштів у наступній послідовності:

- 1) загальна сума прибутку місіонерського гуртка (від продажу й дарів);
- 2) усі витрачені суми, особливо ті, котрі відправлені у видавництво або склад;

- 3) можлива заборгованість фондів місіонерського гуртка;
- 4) наявність коштів у касі в даний час;
- 5) на яку суму тепер знаходиться на складі гуртка Біблій, трактатів, журналів та іншої літератури;
- 6) сума заборгованості членів.

Усі без винятку дари місіонерського гуртка надсилаються касиром як місіонерські дари з рештою грошей касиру відповідного поля. Прибуток від проданої літератури залишається в громаді.

Остаточний розрахунок з видавництвом здійснюється після перевірки комітетом.

13. МОЛОДІЖНІ ЗІБРАННЯ

Мета молодіжних зібрань – об'єднати нашу молодь під наглядом старших членів для молитви, дослідження Біблії і для місіонерської та виховної роботи. Молодь повинна збиратися, якщо можливо, 1 раз на тиждень.

Молодь – це відділ громади, який працює з громадою і для громади.

Члени цього відділу про свою роботу повідомляють секретарю молодіжного гуртка. Він у свою чергу щокварталу звітує перед громадою про місіонерську діяльність юнацтва. Цей звіт узагальнюється адміністратором місіонерського гуртка у його звіті про місіонерську роботу всієї громади.

У кожному молодіжному відділі, по можливості, має бути бібліотека з літературою для юнацтва.

14. ДИТЯЧА СУБОТНЯ ШКОЛА

Мета дитячої суботньої школи – закласти основи істини теперішнього часу в серцях дітей членів церкви, щоб спрямувати їхнє юне життя в русло великої місіонерської роботи.

Наскільки це можливо, діти всіх членів громади у віці до 14 років повинні хоча б раз на тиждень проходити вивчення уроків біблійного змісту в дитячій школі.

Її служителі: вчитель дитячої школи, його помічник і секретар. Збори коштів після зібрань дитячої школи вважаються дарами суботньої школи й віддаються громаді. Прибутки від місіонерської роботи дітей вливаються в місіонерську касу дитячої школи. Необхідну літературу для дітей, що надходить від місіонерського гуртка, потрібно оплачувати за її вартістю.

15. ОБРАННЯ СЛУЖИТЕЛІВ

Обрання служителів для суботньої школи, місіонерського гуртка, молодіжного відділу та дитячої школи відбувається щорічно одночасно з обранням служителів громади.

16. БІБЛІОТЕКА ГРОМАДИ

Бібліотека повинна бути організована в кожній громаді, щоб була можливість усім братам і сестрам читати наші книги. Для утримання, а також збільшення бібліотеки рекомендується, щоб члени громади давали на деякий час або навіть дарували свої книги.

Усі непридатні для використання книги й ділові папери повинні бути здані голові відповідного поля.

17. ВЛАСНІСТЬ ГРОМАДИ

В усіх випадках, коли громаді надається від поля інвентар, він залишається його власністю, однак громада може стати власницею при сплаті його вартості. Окремі особи ніколи не мають права на власність громади, навіть якщо це стосується тих речей, які вони самі подарували.

При розформуванні якої-небудь громади весь зібраний інвентар переходить у власність того поля (об'єднання), до якого вона належала.

До інвентарю громади належать: стільці, столи, лампи, фіранки і т. п. Весь інвентар повинен бути записаний у спеціальній книзі із вказаною вартістю.

Також присвячені громаді духовні праці, статті, книги не можуть вимагатися автором назад як його власність.

18. ПРИМІЩЕННЯ ГРОМАДИ

Приміщення громади має утримуватися дияконами в чистоті, а також вони повинні піклуватися, щоб усі богослужіння проходили в тиші та благоговінні.

Узимку потрібно подбати, щоб приміщення було освітлене й вчасно опалене. За півгодини до початку богослужіння або інших зібрань диякон або його помічник повинні знаходитися в приміщенні, щоб зустрічати братів, сестер і приятелів. Відвідувачам також повинні

бути надані збірники «Псалмів Сіону» для співу. Особливо дякони повинні стежити за своєчасним початком кожного зібрання.

Мірилом поведінки на всіх богослужіннях і зібраннях служать настанови, які дані у *Свідощтвах для церкви* (Т.5. – С.491-500).

19. ГРОМАДА З ЧЛЕНІВ, ЯКІ ЖИВУТЬ ДАЛЕКО ОДИН ВІД ОДНОГО

Громада з членів, які живуть далеко один від одного, складається з братів та сестер, які проживають у різних місцях, що знаходяться далеко від зібрань, і які не мають можливості приймати участь у її громадському житті.

Служителі такої громади: голова, секретар і касир відповідного поля.

20. ПІДГОТОВКА КНИГОНОШ І ПРАЦІВНИКІВ У ГРОМАДІ

Громада зобов'язана перед Богом підготувати книгонош для розповсюдження літератури, а також працівників для справи спасіння душ (*Літературний Євангелізм; Свідощтва для церкви*. – Т.1. – С.687-690).

ОРГАНІЗАЦІЯ ЦЕРКВИ

А. ПОЛЕ (ОБ'ЄДНАННЯ)

Поле формується під час конференції у результаті об'єднання декількох організованих громад і груп. Ці громади й групи складають духовну й адміністративну одиницю; крім того, вони повинні співпрацювати з проповідниками й служителями, підтримуючи їх у справі поширення Євангелія на їхній території. Метою цього об'єднання є те, щоб сприяти роботі церкви шляхом взаємних нарад і добре продуманих і організованих дій.

Поле звершує свою роботу, приймає звіти й обирає своїх служителів у такий же спосіб, як і громада. На щорічну конференцію кожна громада і група, що належить до даного поля, посилає по одному делегатові від десяти членів. Тільки правильно обрані делегати, які оголошені й покликані полем, мають право голосу на сесії конференції.

Служителі поля:

1. Голова.
2. Секретар.
3. Касир (у тих країнах, де в обігу використовується єдина валюта, усі поля обслуговуються одним загальним касиром унії).
4. Комітет.

На протязі всього року голова конференції разом із комітетом несе таку ж відповідальність, як і голова місцевої громади.

Порядок проведення польової конференції

Голова, працівники та всі інші служителі складають із себе відповідальності за духовні й адміністративні справи і за всі інші обов'язки, які вони виконували на протязі цього року, на делегатів.

Цим голова передає свою відповідальність, а також відповідальність своїх співпрацівників делегатам і голові Унії для розгляду і можливого переобрання.

Для цього з делегатів обираються:

1. Комітет призначення і затвердження. Його дослідженню підлягають усі духовні справи та пропозиції щодо цього; він

пропонує до повторного затвердження або нового обрання і рекомендує на посвячення:

- а) служителів і всіх працівників поля;
 - б) усіх книгонош;
 - в) обирає делегатів на найближчу Унійну конференцію.
2. Плановий комітет служить для розгляду пропозицій, які надходять від делегатів, служителів і працівників. Він веде протокол рішень конференції і пропонує їх делегатам для прийняття.
 3. Фінансовий комітет служить для перевірки касових книг і всього матеріального керування.

Уся десятина, дари суботньої школи й інші дари поля скеровуються в Унію. Працівники поля у своїх діях підкоряються голові поля.

Прийняття на роботу, звільнення і переміщення працівників відбувається тільки за узгодженням з Унією.

Здібні книгоноші можуть бути призначені головою поля тимчасовими працівниками, залишаючись при цьому книгоношами.

В усіх випадках головою поля є рукопокладений проповідник, крім нього поле має проповідників і біблійних працівників.

На всіх конференціях, ділових зібраннях і всіх засіданнях комітету треба докладно вести протокольну книгу, і всі звіти про засідання повинні бути підписані обраними секретарем і головою.

Б. МІСІОНЕРСЬКЕ ПОЛЕ

Місіонерське поле складається з громад і груп, розташованих на певних територіях, де одна мова або одна валюта сприяють більш успішній співпраці і спільному рішенню питань у справі поширення вістки.

Місіонерське поле організовується в такий же спосіб, як і поле, однак керування ним знаходиться в руках голови Унії або проповідника, призначеного ним.

По можливості, у кожному місіонерському полі відбувається річний звіт. Якщо це неможливо, то тоді цей звіт і доповідь про роботу поля відбувається на конференції Унії, де самі групи й громади місіонерського поля представлені у такому ж співвідношенні, як і місцеві громади на конференціях поля.

В. Унія

Унія формується через об'єднання полів та місіонерських полів. Мета цього об'єднання аналогічна до мети у формуванні громади чи поля.

Усі поля, в тому числі й місіонерські, підлеглі Унії, знаходяться під її юрисдикцією в інтересах загальної справи, а особливо стосовно:

1. проголошення істинного вчення та правильного викладання принципів віри;
2. правильної роботи й виконання обов'язку в усіх відношеннях, у тому числі й у відношенні коштів.

Будь-яке угруповання, котре зневажає існуючі угоди й проти-виться товариству й організації, може бути розпущене Унією в будь-який час.

У свою чергу Унія підкоряється Генеральній Конференції в тому ж порядку.

Кожне поле (в тому числі й місіонерське) має право посилати по одному своєму делегатові на конференцію Унії, не дивлячись на кількість його членів, і по одному делегатові від кожних 50 членів.

Служителі Унії:

1. Голова Унії.
2. Касир.
3. Керівник книгонош.
4. Адміністратор видавництва.
5. Секретар.
6. Ревізор.
7. Комітет.

Голова Унії контролює всіх служителів і разом із комітетом Унії втілює в життя всі рішення конференції. За необхідністю збирається комітет Унії, який скликається головою Унії.

Порядок сесії конференції Унії такий же, як і поля.

Голова Унії, а також касир, де це необхідно, із усіма звітами й документами знаходяться в розпорядженні комітету призначення, планового й фінансового комітетів з метою звіту й інформації.

Касир, керівник книгонош та адміністратор видавництва звіту-ють перед конференцією Унії.

Голови полів (в тому числі й місіонерських) підпорядковуються голові Унії; їхню роботу регулює Унія.

Оскільки кожний проповідник, виїзні проповідники й біблійні працівники щомісяця представляють голові поля підсумок про роботу та витрати, а касиру – витратний звіт, також і голови полів (в тому числі й місіонерських) представляють щомісяця голові Унії звіт про роботу й витратний звіт.

Як громади та групи представляють щокварталу голові поля або місіонерського поля звіт про приріст і вибуття членів і касовий звіт, так і голови полів і місіонерських полів представляють щокварталу голові Унії звіт про стан членів та звіт про доходи і витрати.

Кошти Унії складаються з усіх десятин та дарів полів (в тому числі й місіонерських). Унія, у свою чергу, відокремлює десятину від своєї десятини, як і від дарів першого дня тижня і суботньої школи, для Генеральної Конференції.

Г. Генеральна Конференція

Генеральна Конференція – це об'єднання всіх уній і, таким чином, згуртування всієї організації. «Бог визначив, щоб представники Його церкви з усіх кінців землі, збираючись спільно на Генеральну Конференцію, мали авторитет та право голосу». – *Свідощтва для церкви*. – Т.9. – С.261.

Метою цього об'єднання є розповсюдження вічного Євангелія в усьому світі. Тому особливе завдання Генеральної Конференції полягає в тому, щоб піклуватися про ще не освоєні території.

Крім того, Генеральна Конференція є вищою інстанцією для рішення питань, що стосуються принципів істини.

Служителі Генеральної Конференції:

1. Голова.
2. Секретар.
3. Касир.
4. Комітет.

Голова разом з комітетом керує роботою і виконує рішення Генеральної Конференції, що скликається через кожних чотири роки. Конференцію скликає голова, а унії посилають на неї по одному делегатові від кожних 250 членів, які повинні бути утверджені і котрих завчасно необхідно сповістити.

Місіонерське поле або поле, що сформувала Генеральна Конференція, може післати від себе одного делегата на Генеральну Конференцію, якщо воно не приєднане до якої-небудь Унії.

Крім того, всі унії посилають щокварталу звіти в Генеральну Конференцію про кількість членів, про виконану роботу та про інші справи в усіх подробицях.

Порядок засідання Генеральної Конференції такий самий, як і всіх інших конференцій.

Кошти Генеральної Конференції складаються з десятини унійних десятин, а також з десятини дарів першого дня тижня, суботньої школи й дарів молитовного тижня.

Кошти потрібно здавати касиру щоквартально.

